

[Prodejní stránka](#)

knihy

[Koordinátor a další a jiné texty](#)

pro případné

[zájemce o koupi](#)

UKÁZKY Z KNIHY NÁSLEDUJÍ NÍŽE

Motto: Lež

Velmi záhy si člověk uvědomí, že náš model světa ve vědomí je něco jiného než svět sám a že jej v mysli druhého může utvářet podle svého tím, že mu o něm dá svou zprávu. A že ta zpráva skutečnosti vůbec nemusí odpovídat, že nemusí být pravdivá, a přitom se ten druhý bude chovat, jako by pravdivá byla. Jsou pak maličké lži, které se od skutečnosti liší jen maličko (ale pro autora lži významně), jsou však možné celé vylhané světy, přičemž jejich obyvatelé to netuší.

Slovo má velkou moc. Takovou, že může skutečnost i přebít. Jako se to stalo už u Jana Mandevilly, jehož vybájený popis krajiny, situovaný tam, kde tehdy byli lvi, zvítězil co do důvěryhodnosti nad úzkostlivě pravdivým Milionem Marka Pola, kterému se nevěřilo.

Po Mandevillovi přišli další mistři, kteří si uvědomili, co všechno se může za kulisami lži, Potěmkinovými vesnicemi schovat, a dvacáté století je pobytem ve virtuálních světech charakteristické. Byl to Hitler se svým ministrem propagandy Goebbelsem, skrývajícím nejen faktický vývoj válečných tažení, ale zejména skutečné Hitlerovy záměry a holokaust v celé jeho oblidnosti, a byl to zejména Potěmkinův žák Stalin, u něhož objevujeme stále nové a nové slupky přemaleb a pod nimi po letech konečně faktická fakta.

Dosud jsme se nevzpamatovali z těchto výletů do virtuálních světů, ale život jde dál a my tušíme, že teď už je nepustíme, jenom to budeme míň a míň vědět.

28. června 2006

Na oplátku (GOD II)

Onehdy jsem si, dědečku, vzpomněl, jaks mi kdysi vyprávěl o zrodu našeho světa, o historii GOD, a tak jsem nedávno GOD poprosil, aby mi to z mé paměti zrekonstruoval.

Znovu jsem pak seděl u tvých nohou a naslouchal tvému vyprávění a napadlo mne, že ti něco dlužím: totiž že teď bych ti měl vyprávět já o světě, v němž žiju. Škoda, že to nejde doopravdy, jak bych byl rád, kdyby ses tohoto světa dožil se mnou – a ani bych ti nic vyprávět nemusel.

Pojď, zahrajeme si hru. Budeme dělat, jako že žiješ a posloucháš mne, a já tě provedu po svém světě. Ostatně pro GOD je hračka předvést mi tě virtuálně, tak proč ho nepožádat.

Tak tě, dědečku, pěkně vítám. V tom křesle se ti bude sedět pohodlně, co říkáš? Já si sednu naproti a všechno ti ukážu. Vlastně ukázal bych ti, kdybys byl doopravdy. Ty ovšem jsi a divíš se, co to povídám, ale zároveň se divíš, co tu děláš.

To je tak: Nejsi skutečný, jsi virtuální. Líp to pochopíš, až ti ukážu, co ti předvést zamýšlím. Doufám, že GOD zvládne simulovat tvoje psychické funkce, jak je třeba, aby se ve tvém virtuálním vědomí dělo to, co se děje či může dít ve vědomí každého z nás.

Jak ses tu octl? Z mé paměti. Vzpomínáš si, jaks byl smutný kvůli té básničce, kterou sis kdysi vymyslel, ale nemohl sis ji zapsat a paks ji zapomněl? Dnes by to nebyl problém: GOD by se trochu pohrabal ve tvé paměti a netrvalo

by to ani dlouho a předložil by ti před vědomí její text. Podobně se pohrabal v mé paměti a předložil mi tebe. Jsi pouhá rekonstrukce z mých vzpomínek, a tak ti ledačos chybí k dokonalosti tobě kdysi vlastní (ani tu básničku z tebe nelze vydolovat, protože já jsem ji nikdy neslyšel).

Ta hlavní změna, ke které se GOD propracoval od doby, kterou jsi zažil ty, spočívá v tom, že GOD už nepotřebuje terminály, místa, kde jsme s ním navazovali kontakt, protože GOD se naučil vstupovat přímo do našeho vědomí, vstupovat do obrazu světa, který nám před vědomím vytváří mozek díky smyslovému vnímání skutečnosti. GOD může tento svět pro nás zaplňovat libovolnými virtuálními předměty a může dokonce celý tento skutečný svět nahradit světem virtuálním. Nedělá to pochopitelně, jak si zamane, záleží vždy jen na nás, co si přejeme, GOD opět a stále jen plní naše přání.

Chci-li si přečíst nějakou knížku (i to pořád ještě dovedeme), GOD mi ji zobrazí ve vědomí, což není těžké si představit, vypadá to totiž tak, jako kdybych tu knihu držel v ruce nebo jako by ležela na stole, vypadá to úplně jako skutečná kniha, protože je interaktivní, i když není reálná. Mohu ji vzít, mohu v ní listovat, mohu ji číst... Jen aby se to nepletlo se skutečnými věcmi, GOD ji obdaří aurou – slabou modrou září, podle které poznáš, že ona kniha je pouze virtuální a že by ses například marně snažil jí někoho uhodit po hlavě.

Onu knihu ale nemusíš číst, můžeš požádat GOD o hlasovou reprodukci – pak slyšíš jeho charakteristický virtuální hlas, nebo ti může zprostředkovat pojmy a myšlenky přímo – neslyšíš nic, jen si vše uvědomuješ a představy tě přenášejí do světa knihy. A jestliže se nechceš nijak aktivně angažovat, GOD ti knihu, je-li to třeba román, předvede celou virtuálně a ty se jen můžeš dívat, jak se kolem tebe odvíjí jeho děj.

I když tento způsob už nebývá tak využíván, protože při něm lze sledovat jen vnější podobu líčené skutečnosti, a například co si myslí, co cítí postavy příběhu, si divák může jen domýšlet.

Interaktivní virtuální předmět může mít různou podobu, nemusí to být jen kniha (a ta navíc může být nekonečná, nebo obsahovat vždy ten text, který si právě přeješ, či to může být virtuální kopie libovolného originálu), může to být třeba blok a pero, do bloku můžeš psát, psát můžeš také třeba na klávesnici a text se může objevovat na libovolném médiu, můžeš mluvit a text se bude zapisovat do bloku, stačí jen myslet a myšlenky si můžeš přehrávat nebo nechat zapisovat či tisknout a vše můžeš ovládat pouze vůlí, tím, že chceš.

Pokud se tedy rozhodneš pro virtuální předmět, naservíruje ti ho GOD obklopený modrou aurou. GOD aurou označuje nejen virtuální předměty. Když například ve skupině lidí uvidíš někoho se zelenou aurou, znamená to, že ti GOD doporučuje se s ním seznámit; onen člověk kolem tebe také vidí zelenou aurou, takže když se představíš, řekne, že o tobě ví, a po krátké rozmluvě většinou dospějete ke zjištění, že seznámení bylo z nějakého důvodu pro některého z vás či pro oba přínosem – třeba jen v tom, že ti onen člověk poradí, kudy jít dál. Přesně naopak je to s červenou aurou – takovým lidem či věcem, radí GOD, se raději opatrně vyhni. Věc s modrou aurou tu je buď jen pro tebe a existuje jen ve tvém vědomí, ale když GOD požádáš, předvede její obraz i před vědomí dalšího člověka, či dalších lidí. Tito „zasvěcení“, kteří vnímají virtuální předmět zároveň s tebou, pak pro tebe mají okolo hlavy také modrou aurou.

Když předmět září fialově, je též virtuální, ale je vnímán všemi přítomnými. Žlutá aura pak označuje předměty, které GOD na požádání zmaterializuje, např. jde-li o nástroj,

kterým chce člověk skutečně zasáhnout do hmotného světa kolem sebe.

Oranžová aura avizuje, že ten, kdo je jí obklopen, není ve skutečnosti přítomen, nýbrž že jde o virtuální přenos osoby, která je někde jinde.

GOD přitom na přání může auru nezobrazovat nebo ji zobrazovat podle tvého zadání, a jestliže si to přeješ, bude ti předvádět jenom holou skutečnost, tj. bez všech virtuálních předmětů. A stejně jako ti může nabídnout libovolný virtuální obraz, třeba nitro atomu, jako bys v něm byl, libovolné město či kontinent z ptačí perspektivy, libovolnou planetu či hvězdu, může zároveň pro tvé vědomí fungovat i jako mikroskop a dalekohled, pozoruješ-li věci reálné.

Pokud ti nestačí jednotlivé virtuální předměty a chceš kolem sebe mít celý virtuální svět, pak si sedni třeba do křesla (to patří k nejjednodušším způsobům fixace, zaujetí stabilní polohy v reálném světě – kdyby ses totiž chtěl pohybovat po virtuálním světě sám, nutně bys narážel na předměty skutečného světa) a nevstávej z něj.

Ve virtuálním světě, který kolem tebe GOD vytvoří, se potom můžeš buď jen rozhlížet, případně dotýkat toho, co je na dosah, je to interaktivní, nebo se jím můžeš pohybovat, a to tak, že sedíš v křesle a to s tebou, v té chvíli obklopeno jakousi neviditelnou koulí, tímto světem prolétá, kam ukážeš či si prostě přeješ se dostat. Ona koule jakoby rozpouští to, čím prolétá, a zároveň vymezuje pravou skutečnost, v níž se můžeš volně pohybovat. „Zastaví-li“ se křeslo, koule zmizí a opět můžeš i osahávat věci virtuálního světa ve svém okolí.

Třeba i hezké dívky – k tomu je ovšem výhodnější stabilizace na pohovce. Ovšem ani obcováním s virtuálními milenkami nekončí, co ti může GOD nabídnout. Můžeš dík

němu hovořit s kýmkoli, ať je kdekoli. GOD ti ho zobrazí tak, jako by byl vedle tebe, a pokud si to přeješ, i bez oranžové aury. Můžete spolu rozmlouvat přímo některým historickým jazykem; jestliže váš mateřský jazyk je rozdílný, GOD způsobí, že se vzájemně slyšíte tak, jako by ten druhý hovořil tvým jazykem, ale GOD může zařídít i přímou komunikaci – totiž to, že si přímo sdělujete myšlenky bez prostřednictví zvuků.

Přestože tak máme mnohem víc možností než dřív, přesto však víme, že se dá jít ještě dál a že největší bohatství jsou nové myšlenky a nové představy. A v tom spočívá naše práce. GOD za nás udělá to ostatní.

Takhle tedy vypadá GOD dnes. Otevírá nám možnosti, o kterých se ti, dědečku, myslím ani nesnilo. Co se tak potutelně usmíváš? Nebo že by se ti o nich snilo?

(1999)

1. Enter – Vstup

Můj román by měl být životním příběhem mého hrdiny, jeho cestou světem, který tu bude za pár let, jak nám to už přítomnost dává tušit. Vyprávění začne asi takto (scéna je to důležitá, tak si ji zapamatujte):

Nepředpokládal, že by se dnešek mohl nějak odlišovat od jiných dní, ale stalo se to. Prostě se to stalo: ta, kterou vídal ve svých snech, prošla kolem a on na to nebyl připraven a nevěděl, co má dělat, a tak jen bezmocně zíral. Na Ni a potom za Ni. Měl hrozný pocit: osud ti nahrál, ale tys nepopadl včas tu šanci. Všechno je tím zničeno.

Měl však štěstí: když se vracela s talířem, musela projít kolem něho. Zase nevěděl, co má dělat, ale náhoda mu přála: když přecházela okolo, jaksi zaškobrtla, a v tom okamžiku se plastový talíř kutálel vedle jeho židle a pak přiklopil na zemi svůj bývalý obsah. Hrdina vyskočil a nabídl se jí, že všechno zařídí. Odkvačil za obsluhou, ale když se s ní vrátil zpátky, Ona už tam nebyla. Přijala za samozřejmost jeho slib, že vše dá do pořádku, a zařídila se podle toho. Marně se rozhlížel, nikde Ji už nezahlédl.

Svět se opět ocitl v troskách. Nevzdával se však. Horečně uvažoval. Možná je tu zcela náhodou, a možná sem chodí pravidelně. Třeba každý den touto dobou, nebo třeba jen každé pondělí, každopádně za pokus to rozhodně stojí, jinou možnost ostatně nemá.

Druhý den přišel dřív a stoupl si tak, aby mohl sledovat příchozí. Už si nebyl zcela jist Jejím podobou a bál se, zda Ji vůbec pozná. Ne, nebyla to blondýna, i když tahle se Ji podobá, ani tahle krátkovlasá, i když ta postava a chůze...

Jakmile vešla, věděl, že se nemýlí. Šťěstí mu pořád ještě přálo, strategická úvaha mu vyšla. Teď musíš! Pomalu se vydal za Ní. Ulehčila mu to tím, že se mimovolně ohlédla a on se Ji podíval do očí. Zaregistrovala to, a tak Ji mohl pozdravit. Zatvářila se překvapeně, a pak se jakoby rozvzpomněla, usmála se a řekla: Aha, to jste vy, jak jste mi včera pomáhal s tím talířem. Všimla si mne, zajásal v duchu. Chodíte sem každý den? zeptal se. Ne, jenom první dva dny v týdnu, jezdím sem poblíž (*něco dělat, ale co, to fakt nevím, však vy už si něco vymyslíte*). Já sem moc často nechodím, pokračoval hrdina dál, pracuji někde úplně jinde. Mohl bych vás ještě někdy vidět?

Slovo dalo slovo a naši mladí, jak to jen oni dovedou, se přece jen, přes jeho nesmělost, konečně domluvili. Kontakt byl navázán. Pro náš účel je myslím zbytečné popisovat, co asi tak spolu prováděli a vyváděli, o čem špitali a co si důvěrně sdělovali a kam se až nakonec dostali. Ostatně to si dovede každý představit. Můžeme se tedy pustit až do další, časově poněkud vzdálenější klíčové scény. Jde o vzájemnou debatu kolem jistého problému, který věští první mráčky na dosud jasném nebi.

Exodus aneb MATE TRICKS OF MATRIX (GOD IV)

Už to začalo. Svět se mění v jedno velké peklo, ze kterého se tak pěkně bude utíkat do snů... Zvlášť když si člověk řekne, že to, co tu prožívá jako skutečnost, není nic jiného než ošklivý sen, z něhož se lze vzbudit do reality, která je za ním a ve které bude líp, ve které, na rozdíl od teď prožívané noční můry, bude možno žít.

Už to začalo. Vidím zástupy těch, co houfně odcházejí z tohoto světa do reality, jako jsme kdysi přeplouvali oceán do Ameriky, země zaslíbené, vidím zástupy exulantů, emigrantů a vystěhovalců, vidím ty nesčíslné pionýry, Kolumby a objevitele nových světů, kteří se překotně balí na cestu, kteří utíkají, aby nezmeškali první vlak a první loď, a ani za sebou nezavřou dveře.

Brána ráje se rozevřela dokořán. Bude přeštedře obtěžkán nadějí, kdo do ní vchází, a nikdy už nebude chtít se vrátit, tak se mu v té skutečné, nejskutečnější realitě bude líbit. Honem, pospěšte si, pryč z toho prokletého matrixu, pryč ze světa plného zla, násilí a utrpení, ať se nám před nosem nezavře brána do světla, dobra a čistoty, do naděje, krásy a rozkoše, do harmonie, lásky, radosti a nirvány!

Někomu, zejména dětem, bude stačit, že skočí dolů z okna, či se nechají něčím stáhnout pod hladinu – jaképak rozpaky, vždyť je to úkon čistě virtuální a na druhé straně čeká přece Neo – – – Ale většina pochopí, že do Země Zaslíbené se dá dojít přece jen pohodlněji: tím, že si nasadí virtuální brýle.

A tak to všechno tady zůstane na nás, těch bláznech, co nechápou, že to, co kolem sebe vidíme, je matrix. Co nepřišli na to, že všichni ti kolem napojení na počítače jsou jen iluze a avatary, a co se je snaží absurdně „zachraňovat při životě“ aspoň tím, že je napojí na umělou výživu. Namlouvají si, že tak zachraňují lidstvo, které hromadně emigrovalo do virtuální reality, do skutečného Matrixu, a všichni tam jdou ze své vůle a nikdo z něho neutíká, naopak, drží se v Matrixu zuby nehty.

Tak nějak to tedy bylo s matrixem. Tak nějak to tedy taky bude. Žádný boj s androidy a žádné zotročení. Lidé sami ze své vůle odejdou jinam z tohoto světa, kde se jim kdovíproč tak nedaří. Proč se jim nedaří? Inu proto, že je to přece matrix a že skutečný život je jinde.

Já blázen si ovšem říkám, že za tím vším, v čem jsme ponořeni, za těmi všemi lžemi, předstíráním a iluzemi matrixu musí něco být, něco, co je nese na hřbetě a z čeho postupně odpadávají závoje a oprýskává lak přemaleb a co se z toho všeho chaosu překřikujících se hlasů, myšlenek, představ, zážitků, zkušeností a pocitů nakonec přece jen vynořuje jako pevná podstata, realita, pravda. Sice mne trochu leká metafora, kterou nám nabízí cibule: také z ní tak vrstvu po vrstvě odstraňujeme slupky, abychom se dostali k jádru, také přitom, jako při bolestném poznání, slzíme – nedej, ó Bože, abychom pak při tom poznávání zjistili, že skutečnost je celá jen ze slupek a jádro nemá žádné!

Ne, já šílenec, nevěřím. To jenom Matrix, který přichází, je dutý. Pěna na hladině skutečného života. A ať jsou jeho

peřeje, víry a skaliska sebeukrutnější, nezbyvá, než snažit se,
doopravdy, plavat.

(2003 –
po zhlédnutí filmu ANIMATRIX)

Vzpomínky na minulost aneb O zlatém věku lidstva po Apokalypse (GOD VII)

Otec mého otce, vyprávěl dál děda, mi říkal, že v době, kdy žil jako malý chlapec, se na delší cesty nechodívalo pěšky, ale každá rodina měla budku samochodku, a kdo chtěl, posadil se dovnitř a ono se to dalo do pohybu a doneslo ho to, kam chtěl. Taky doma měli, jako všichni ostatní, skříňku s okýnkem, ve kterém se ukazovalo, jak to vypadá třeba v domě jiných lidí a bylo slyšet, co si povídají, nebo jak to vypadá v nějaké cizí zemi, všechno tam bylo vidět, lidi, domy, věci, jako by ses tím okýnkem díval do jiného světa. A taky to měli doma tak zařízeno, že nemuseli udržovat oheň a měli tam pořád teplo tak akorát, a když se chtěli napít či umýt, tak jim tam voda sama natekla do nádoby na pití či do větší nádoby na mytí a z ní zase špinavá voda, když chtěli, otekla. Měli tam dokonce veliké nádoby ve zvláštních místnostech, kde se mohli namáčet a umývat celí, jako v tůni, dokonce tam mohli mít i malý vodopád. A měli tam skřínky, do kterých dávali špinavé nádoby a vyndávali je čisté, a jiné, do kterých dali špinavé šaty a opět je vyndali čisté. A měli skříňku na jídlo, aby dlouho vydrželo a nezkazilo se, a skříňku na ohřívání a pečení a pro jídlo si chodili do velkých domů, do kterých se dopravovalo všechno možné zblízka i z dalekých krajín a z celého světa, což

nebyl problém, protože měli ony budky samochodky, které se pohybovaly po cestách obyčejných nebo železných nebo dokonce létaly vzduchem nad zemí a dopravovaly jídlo a různé věci i lidi sem a tam. V jedněch domech lidé dostávali jídlo, v jiných různé věci, třeba ty všelijaké skřínky, nádoby, náčiní i budky samochodky a nástroje na všechno možné. Ty věci se dělaly v jiných velkých domech po celém světě a dopravovaly se vždy tam, kde bylo potřeba. A všechnu těžkou práci za lidi dělaly jejich nástroje a lidi si užívali a bavili se a byli šťastní, nehonili se jako my od rána do večera, abychom něco ulovili, abychom vypěstovali zásoby na zimu, ale jednou, za mnoho let, se ta doba zase vrátí a lidi se zase budou mít dobře.

To dnes byla pěkná pohádka, řekl Elí, zavrtal se do kupy listí, aby mu nebylo zima, až usne, a zavřel oči.

(2006)

Božská hra II

aneb

Genesis

Beta zasedla před terminál a začala uvažovat:

Chceme-li stvořit svět, musíme nejdřív zajistit pohon, zdroj energie. Nelze se pokoušet o perpetuum mobile podobné tomu Stvořitelovu, musíme vyjít z toho, co máme k dispozici, což jsou známé fyzikální zákony. Mohlo by stačit spalování hélia v jaderném reaktoru umístěném volně v prostoru, což je jednak technicky nejjednodušší z hlediska konstrukce reaktoru a jednak musí být Objekt dostatečně izolován před jeho nežádoucími vlivy; energie se na Objekt bude dostávat zářením. Objekt bude kroužit kolem Zdroje – ač přitahován gravitací, přesto na zdroj energie nepadne.

Objekt se bude kvůli potřebě stejnoměrného dodávání energie na jeho povrch otáčet kolem osy a tu osu trochu nakloníme, aby se aspoň trochu (byť ne úplně) eliminovalo zakřivení povrchu Objektu.

Objekt totiž bude kulový – jen tak u něj můžeme dosáhnout jednoduše povrchu, totiž toho, aby byl povrch souvislý a celý přístupný z každého svého bodu. To kvůli jeho využití jako podloží pro Entity, jež budou energií vyzařovanou Zdrojem poháněny. Tyto Entity budou dvojího druhu: jednak budou energii přijímanou ze Zdroje přeměňovat na řízeně použitelnou energii chemickou a budou vytvářet její zásoby, tyto Entity budou statické, a jednak půjde o Entity volně

pohyblivé, které budou poháněny energií naakumulovanou Entitami statickými a tu budou získávat jejich sbíráním a zpracováváním. Obojí Entity budou přitom zkonstruovány tak, že jejich struktura bude generována na základě programu zakódovaného v jejich informačním jádru a bude stačit, aby do něj byla přivedena energie potřebná k nastartování generování.

Jako transportér energie poslouží voda, v níž se chemické nosiče energie rozpustí.

Proto je vhodné zařídit dostatečné zásoby vody, jež bude gravitačně automaticky udržována v prohlubních, ze kterých se bude působením záření Zdroje vypařovat a po ochlazení pak se vrátí na povrch Objektu mimo zásobárny, na volné prostranství, kde budou umístěny Entity, které ji tak budou moci využít pro svoji sebestrukturaci. Přebytečná voda pak zase pod vlivem gravitace automaticky steče z vyvýšenin do prohlubní.

Pochopitelně bude záhodno vedle vody umístit na Objekt další chemikálie potřebné pro strukturaci Entit. Tyto chemikálie budou v pevné podobě kvůli dostupnosti uloženy do horních vrstev povrchu Objektu, jako vodné roztoky budou uloženy rozpuštěné v prohlubních a v plynné formě budou tvořit obal Objektu.

Co se Entit týká, bude jejich program umožňovat jejich modifikování, jež se promítne do vlastní formy Entit, a to tím způsobem, že budou zvýhodněny ty změny programu, které Entitě jako druhu umožní existovat déle. Tento princip by měl vést k vytváření mobilních Entit stále bohatěji strukturovaných nejprve z hlediska zajišťování energetických zdrojů, ve svém důsledku pak z hlediska orientace na Objektu a v prostoru a nakonec z hlediska poznání reality. Na této úrovni by pak už měly být Entity schopny hmotu kolem sebe strukturovat podle svých potřeb a projektů.

Tenhle proces by se ovšem mohl táhnout nepřijatelně dlouho a kdoví jestli se vůbec dočkám nějakých pozitivních výsledků. Naštěstí je to jen počítačová simulace, uvědomila si Beta, takže mám všechno pod kontrolou do nejmenšího detailu, a když bude třeba, můžu to nějak popostrčit, můžu svému děťátku umést cestičku. A což to zavést jako princip? Ne že bych je vodila za ručičku, nemusím jim to usnadňovat příliš, to by byla hra brzo u konce, ale jde to přece zařídit aspoň tak, aby měli vždy po ruce to, co potřebují, aby každá situace už v sobě měla klíč ke svému řešení, můžu to celé koncipovat jako bludiště a oni ať se snaží a hledají řešení. A kdo neztratí víru, kdo si uvědomí princip, který jsem vnesla, ten svou existencí projde jako nůž máslem. Vždy najde ten kousek někde poblíž ukrytého puzzle, a to, co chce, se mu začne pod rukama skládat...

Jak to Beta vymyslela, tak to také na terminálu postupně zadávala a sledovala na obrazovce, jak vzniká Zdroj a Objekt, na Objektu prohlubně s vodou a vyvýšeniny s Entitami a hemžení Entit. Vypadalo to, že všechno je na nejlepší cestě.

V sobotu ovládly situaci Entity, jejichž schopnost reflexe dosáhla nejvyššího stupně, protože skutečně v poslední fázi nejdřív začaly formovat hmotnou realitu tak, jak potřebovaly, a přitom se naučily vzájemně komunikovat, což umožnilo rozvoj pojmového myšlení a vytváření objektivního myšlenkového modelu jejich světa.

A tak se Beta stala svědkyní i jejich názorového vývoje od představy, že jejich svět někdo stvořil, až k definitivně převládnuvšímu racionálnímu názoru, že se to tak všechno děje samo sebou.

Když hra dospěla až sem, viděla Beta, že cíle bylo dosaženo. Totéž si o našem světě myslíme i my, konstatovala, zavřela program, vypnula počítač a šla se vyspat na neděli.

(2003–2006)

Růže pro Františka

František sice vychodil nějakou tu školu, ale tak nepraktickou pro život, že mu nezbylo nic jiného než vzít za vděk jediným místem, které sehnal. Vydržel na něm zatím skoro dvacet let, ale nikdy se nikomu nechlubil, co vlastně dělá, protože chlubit se nebylo čím. Pomocné práce totiž člověka spíš deklasují než společensky pozvednou, a tak při návštěvách hrál jen mlčenlivý doprovod své ženy, která přes jeho přitěžující bezvýznamnost dokázala držet patřičnou úroveň.

Práce Františka neuspokojovala. Dělal ji, protože musel – jinak by totiž neměli co jíst a tak dál. Naštěstí ale vyhovovala jeho letoře, nebylo při ní potřeba příliš se angažovat, a tak si mohl přemýšlet o svých věcech, jak byl zvyklý a jak ho to bavilo. Bohužel si v práci nemohl svoje nápady zaznamenávat, neboť by to, jak zjistil, kolegům připadalo přinejmenším podivné, ne-li podezřelé, a tak si vypracoval složitý systém, jak potom doma zrekonstruovat ze zapamatovaných jednotlivých klíčových slov všechny myšlenky, které jej v průběhu pracovní doby napadly. Z toho je zřejmé, jak trávil zbývající čas po pracovní době: zapisováním. Už kdysi dávno ho napadlo, jako jeden z jeho nápadů, že by si mohl a měl svoje nápady zapisovat, jinak že beznadějně zmizí v nenávratnu všechno, co jej tak těšilo, že k němu přišlo, a co se tvářilo, že je nezapomenutelné. Miloval totiž své nápady jako rodič vlastní dítě, působilo mu potěšení, že za ním přicházejí, s rozkoší je vytahoval na světlo z temných koutů své mysli a pak se v nich přehraboval jako Harpagon v mincích a naslouchal jejich líbeznému cinkání; ač to je vlastně neskromné, ony se mu

líbily, každý z nich mu připadal jako objev, jako nález jiskřivého krystalu, na jehož světelnou hru v paprscích lampy by se vydržel dívat snad věčně, kdyby jej povinnosti neodvolávaly jinam... Měl ke svým nápadům prostě kladný vztah, a začal si je tedy, jak jsme se už zmínili, zapisovat. Myslím, že mu to můžeme odpustit. Jako jiní sbírají známky či ještě míň praktické věci, tak on se pustil do sbírání svých myšlenek. Potom je třídil, systematizoval, uspořádával a přepisoval na čisto.

Pisi pisi dopisy, smávali se mu a ptali se ho, co z toho má, k čemu že to je. Podívej se na Aloise – tomu to tisknou a dostává za to peníze. Proč píšeš ty zbytečnosti? Dělej přece něco užitečného!

No, lhali bychom, kdybychom tvrdili, že František neměl touhu a snahu, aby byl čten. Dokonce se pokoušel mnohokrát nějak prosadit na veřejnosti, obesílal všelijaké soutěže, časopisy, nakladatele, ale většinou mu ani neodpověděli, natož aby mu jeho pracně datlované texty poslali zpátky.

Tak i teď si František, když už měl všechno, co bylo třeba udělat, uděláno, sedl (po předchozích letech s tužkou a za psacím strojem) k počítači a začal dvěma prsty (deseti se nikdy nenaučil) bloudit po klávesnici. Jedna myšlenka za sebou za ruku vedla druhou, jako když se z hlubin podvědomí postupně vynořuje síť, zprvu lehce plynou prázdná oka, a pak to jde stále tíž, až do loďky vklouzne dmoucí se měchuřina plná ryb; vyprošťoval ze tmy slovo za slovem, větu za větou... Po hodině František dospěl k závěru své úvahy. Napsal ještě pointu: Globální problémy je třeba řešit globálně, a ťukl tečku. Uložit. Poslat synovi. Zavřít. Vypnout. Spát.

* * *

„Globální problémy je třeba řešit globálně,“ dočetl analytik Erge. Dneska se OZ19 zase odvázel. Budu to muset urgentně poslat dál, aby se co nejdřív ve všech úvodnicích a hlavních člancích mohly objevit jeho myšlenky. Nikdo sice nebude tušit, že se vylíhly v jeho hlavě, ale podstatné je, že to zase někam pohnou, jako už tolikrát. Je to kvalitní zdroj, dá se na něm stavět. Stačí mu zadat námět k přemýšlení přes OZ19-C a on už se do toho zakousne jako buldok, dokud nepřijde na pozitivní řešení. Byl to dobrý nápad, poslat Céčko do Argentiny, takhle mu to musí posílat mailem a nám se jeho nápady líp monitorují. Vůbec to kamarádi dobře vymysleli: navedli ho přes Céčko, že je pro ně potřeba počítač, a pak jej stejnou cestou na něm naučili, potom už jen zřídit internet, a když se připojí, máme jeho mozkovnu jako na dlani. A to Áčko jej zase pěkně stimuluje – jednak mu dává naše další náměty a jednak s ničím, co vymyslí OZ19, nesouhlasí, a on musí shánět všechny možné argumenty, aby podepřel svoje představy, vyřešil hluchá místa a vychytil všechny mouchy. Je to sice trochu bezohledné, když je tak ctižádostivý, že jej držíme v klauzuře, ale zato jsou jeho myšlenky krystalicky čisté, žádné zkreslení nějakým osobním zájmem, nějakou ideologií, nějakým lobby, nějakým vnějším tlakem. Co problémů nám už vyřešil, z jakých šlamastyk nás už dostal! Ještě že ho máme. Díky jeho myšlenkám vznikají knihy, filmy, formulují se, jsou zakládány a rozpracovávají se výzkumné úkoly, řeší se politické krize, vytvářejí se koncepce pro celosvětový rozvoj, budují se instituce základního významu... Nebudeme to mít lehké, až vyhasne. Naštěstí není sám, ale je nejlepší. Ostatně stále hledáme a nalézáme, spolupracovníky a nástupce, a pokud nám bude štěstí přát jako dosud, budou se perspektivní mozky doufejme rodit stále...

* * *

František za sebou zamkl dveře a vydal se k zastávce. Kráčel do práce. Byl rád, že tam může jít. Nedokázal si ani představit, co by si počal, kdyby jej vyhodili. Už se v duchu těšil na zaběhnutý pořádek, jen ještě se tam dostat. Nejdřív do práce musí dojít. Budou tam, nebo nebudou? Měl již delší dobu klid, mohlo by to vyjít i dnes. Už z dálky však spatřil hlouček. Dnes tedy štěstí nemá. Když procházel kolem těch povědomých postaviček, ozvalo se, co s rozechvěním a obavou čekal. Debil de! Kam deš, debile zasranej, do prdele? František mechanicky kráčel dál, jako by to nemluvili k němu, jako by nic neslyšel, jako by tam ti týnejdžři nebyli. Co taky mohl jiného dělat. Cítil se sice hrozně (až to zažijete vy, pochopíte, jak), ale to přece bylo všechno, jak se zdálo, co špatného ho dnes mělo potkat. A když bude mít v práci chvíli čas a potřebné soukromí (mohlo by to vyjít), zapíše si honem, co jej předtím napadlo. Bylo by mu míň smutno, kdyby to mohl někomu dát přečíst a ten by řekl aspoň: Je dobře, žeš mi to dal přečíst a že sis to zapsal. Ale už si zvykl a začalo mu stačit, když se svými nápady ve chvílích, kdy neměl co zapisovat, probíral sám.

* * *

A svět se točil dál, jak mu to František vymyslel a naplánoval.

(2002)

Imperátor aneb Jeden den Ivana Velikého

Jestliže to, Můj Imperátore, pravil sluha, neřeknete přesně takhle, je vysoká pravděpodobnost, že Vaše Paní si vezme dovolenou a odjede na měsíc na Capri. Veliký se polekal – tak dlouho bez ženské? To přece nemůžou myslet vážně! A dušuje se: „Já to fakt umím. Nic nepopletu. Nebude třeba, aby někam jezdila.“

A taky ty podpisy, Můj Imperátore, pokračoval Vasil, ty tresty smrti prosím nekomentujte, jen stvrdíte rozhodnutí Senátu a Poslanecké sněmovny, i já si myslím, že to nejde udělat jinak, nemusíte nic číst, ani jména, nemusíte se k ničemu vyjadřovat, stačí podepsat. A kdyby se bylo přece jen potřeba k něčemu vyjádřit, včas Vám dáme text.

Tu válku vyhlásíte až za čtrnáct dní. Musíte natočit šot, tady máte přesné znění projevu, je tam podrobně vyznačeno, jak to říct, značky znáte, tak si to dnes večer nacvičíte a zítra od desíti do dvanácti to s Vámi proberou imaginisté.

Kdyby Vám to nešlo, tak Vám bude muset gastronom předepsat speciální dietu (Ne, dietu ne! zhrozil se v duchu Veliký), aby se Váš organismus pročistil a učení Vám šlo snadněji.

Odpoledne budete mít slyšení. Ne abys něco zkondal jako minule, ty blbče!! zařval najednou sluha, až sebou Veliký

trhl – promiňte, Můj Imperátore, ale byla z toho mezinárodní ostuda a přišli jsme o jednoho z našich nejlepších agentů.

Moc mě to mrzí, koktal Veliký, už to nikdy neudělám, budu se snažit, aby vše proběhlo podle instrukcí.

Tak dobře, protentokrát to necháme být, ale ještě se to stane jednou a budeme muset uvážit, zda za to může gin, heroin nebo přemíra jídla.

(2006)

Z historie Monitoru

Midasovi toho jména prvním velmi vadilo, že lidé mluví jinak, když jsou na veřejnosti, a jinak, když jsou v soukromí, a vždycky chtěl vědět, co si říkají, když je on neslyší – muselo to být velmi zajímavé, protože si uvědomoval, co všechno dokáže říci o těch, co nejsou v doslechu. Ventiloval správným lidem svoje přání, a tak vznikly Midasovy uši.

Midas II. se nehodlal spokojit s tím, že může naslouchat jen rozhovorům svých hostů, chtěl vědět, co si povídají všichni lidé kdekoli, a tak podpořil myšlenku tajné policie – provokatérů, kteří nastolovali zajímavá témata, a špiclů, kteří naslouchali a referovali.

Odsud nebylo daleko k přání Midase III. – aby nejen věděl, co si lidé povídají, ale aby také skrytě řídil, co budou dělat. Tak se z tajné policie stala řídicí složka společnosti díky svým aktivním usměřovatelům událostí, agentům.

Midase IV. zaujaly nové technické možnosti a rozhodl se, že bude řídit i to, co si lidé myslí. Hodlal toho dosáhnout všeobecnou propagandou.

Za Midase V. vědeckotechnická revoluce postoupila natolik, že vznikla možnost vybavit Midasovýmá ušima a očima všechny provokatéry, špicly a agenty.

Midas VI. přišel na to, že vždycky něco uteče, když jsou lidi rozděleni na sledující a sledované, a rozhodl se to zařídit tak, aby všichni sledovali všechny včetně sebe a všichni referovali o všech včetně sebe.

Midase VII. napadlo, že nepotřebuje štěnice a kamery, že je to nadbytečné, že stačí oči těch, co vidí, a uši těch, co slyší, stačí se jen napojit na to správné vědomí a skrze ně, aniž si to ono samo uvědomuje, nasměrováno podvědomými impulsy, se dívá, kam si přeje vidět Midas, a naslouchá tomu, co chce slyšet Midas.

Midas VIII., když technika opět pokročila, všeobecné snímání sluchových a zrakových počitků doplnil o snímání a třídění všech myšlenek, a tak vznikl Monitor v té podobě, v jaké jsme ho donedávna znali, či spíš neznali.

Díky němu se Midas IX. dozvěděl už úplně všechno a byl tak znuděn tím, co zvěděl, stejně jako možností řídit to hemžení těch lidských červíčků, že Monitor zrušil.

(2006)

Obsah

<i>Motto</i>	5
<i>Koordinátor</i>	7
GOD I	11
GOD II	24
GOD III	29
I Proti Kordu Mečem	35
II Věk svobody	45
<i>Další texty</i>	57
GOD IV	59
GOD V	62
GOD VI	67
Než přišel GOD	70
GOD VII	75
Božská hra I	77
Božská hra II	81
Božská hra III	85
Neviditelný	87
Růže pro Františka	91
Imperátor	95

Z historie Monitoru	97
<i>Jiné texty</i>	99
Projekt 666	101
Rozhovor s Bohem	104
A přece se točí	108
Všechno bylo jinak	110
Pohádka o Šípkové Růžence	116
Zločin a trest	121
Omikron	124
Dědictví I	129
Dědictví II	132